

The background of the cover is a vibrant, fantastical illustration. It depicts a young boy with dark, curly hair and large, feathered wings, sitting on a stone ledge. He is looking down with his hands clasped near his mouth. Behind him, a large, ethereal figure with a glowing face and long, flowing hair appears to be emerging from a misty, blue and purple environment. The scene is filled with swirling smoke or clouds, and the overall color palette is dominated by deep blues, purples, and bright yellows, creating a dreamlike and magical atmosphere.

ПРИНЦЪТ НА СЪНИЩАТА

НИКОЛА
РАЙКОВ

Написа и нарисува за вас:

Никола Райков

Илюстратор на корицата:

Филип Цонкин

Редактор: Димитър Стефанов

Коректор: Жанета Николова

Българска

Първо издание

„(с) Всички права запазени - 2024“

Издателство Геймтейл

www.prikazka-igra.com

Принцът
на
сънницата

Никола Райков

Глава 1

Там, където небето свършваше и облаците отиваха, за да пият вода, започваше Страната на сънницата. Там, сред нощните потоци, се издигаше замък от сънна мъгла. А в него живееше малко и странно момче. Косата му бе пухкава като облак и черна като нощния прах. Очите му блестяха като звезди. Но най-странно от всичко бе, че това момче никога нямаше да порасне.

Беше късно. Подухна сънен вятър. Момчето подскочи и разпери крила. Два тъмносини облака изникнаха от върба му и го понесоха. Смахът му отекна в мъгливите стени на замъка. То се завъртя във въздуха и се заигра с пращинките, блещукащи на звездна светлина. Време беше за приключение!

Момчето нахлузи обувките си, потопи ги в нощния прах и те многого потерняха. Взе вълшебната си хармоника, разпери крила и излетя! Изсвръжна толкова нагоре, че достигна звездите и се заигра с тях. Ура толкова дълго, че целите му крила поленяха със звезден прах! Спусна се отново надолу, прелетя покрай своя замък и се отправи към Света на хората. Това момче наричаша Онейро.

Над селца и градеца Онейро летеше и се смееше. А когато спираше да се смее, запяваше странна песничка. Танцуваше на нея, въртеше се във въздуха и правеше чудати фигури, а от

крилата му се сипеше звезден прах. Трашецът летеше и също правеше странни фигури. После падаше и полепваше по очите на децата и животинките. Клепачите им натежаваха и те застиваха. А когато прахът намалееше, Онейро измиташе до звездите за още.

Идваше краят на вечерта и той летеше над последното малко селце на Края на света. Забави се и спря. Над селцето естеше детски плач. Хълцането бе толкова силно, че Онейро спря да пее. Той бързо се спусна надолу, шмурна се през комина, прелетя коридора и спря до леглото на детето.

Едно момиченце реवेशе и хълцаше неистово. А в момента, в който го видя, заплаха още по-силно.

- Такай, такай, спокойно - опита се да я успокои той.

- Чу-чу-чу - каза момиченцето. - Чудовището под-под-под леглото!

- Не съм чудовище! - обиди се малко Онейро.

- Не-не-не - отговори момиченцето. - Не ти!

- А кой? - не разбра Онейро.

- Чу-чу-чу...

- Чудовището, да - разбра момчето. - Ама къде е?

- Под-под-под...

- Леглото - довърши Онейро и надникна под леглото.

- Ааа! - развика се момиченцето. - Ще-ще-ще те изяде.

- Но под леглото няма нищо - обясни момчето.

- Момиченцето за момент спря да плаче и продължи само да хълца.

- Тук има само едно тъмно - дообясни Онейро.

- Ааа! - разплака се отново момиченцето. - По-то-то се крие, във-във-във тъмното!

Сънното момче навря главата си под леглото и разгледа още по-внимателно.

- Нищо! - заключи той.

Момиченцето отново спря да плаче, но продължи да хълца.

- Виж! - каза момчето. - Няма нищо!

Детето предпазливо надникна под леглото. Нямаше нищо. Най-после то спря да хълца и рече:

- А ти защо имаш крила?

- За да мога да летя - обясни Онейро.

- А аз защо не мога да летя? - попита момиченцето.

- Можеш - обясни ѝ момчето. - Но само насън.

- Страх ме е да летя насън - каза детето.

- От какво те е страх? - не разбра Онейро.

- От чудовището!

- Ама... - започна момчето. - Няма видя, че няма чудовище!

- Не... - обясни момиченцето. - Онова е друго чудовище. Летящо!

- Искани ли да дойда с теб? - рече Онейро. -
Ще летим заедно.

- А чудовището? - подпита момиченцето.

- Няма никакви чудовища. Обещавам.

Детето го погледна с недоверие.

- И в пералнята ли?

- И в пералнята - потвърди Онейро.

- Добре тогава - съгласи се момиченцето.

Сънното момче извади магическата си лунна
хармоника и засвири на нея. После затананика
и запя:

Сти дете, без балка и тѳга,
там във нацната гора,
така те...

- И къде е? - прекъсна го момиченцето.

- Кое? - не разбра Онейро.

- Тази гора.

- Ами... някъде, някъде... навън - махна
неопределено момчето.

- И е пълна с чудовища, нали! - каза
победоносно момиченцето.

- Уфрфр... Виж сега. Отпусни се на леглото
и ме погледни в очите.

Детето се намести в леглото, извъртя глава
и погледна сънното момче в очите. Те блещукаха
като истински звезди. Момиченцето потъна в
тях. Тялото ѝ алекна. Звездите пораснаха и
се превърнаха в цели светове.

Глава 2

Момиченцето летеше носено от свинния вятър, а Онейро хвъртеше до нея. Двамата се носеха над прекрасни планини от сив вечерен сняг. На места той се топеше и образуваше нощни потоци. А те се стигаха надалу във водопади, над които се стелеше свинна мъгла. Тя рисуваше гудати форми и твореше гори и кули, огромни дървета и приказни къщички.

Двамата полетяха напред и приближиха замъка на Онейро.

- И целият е твой?! - попита момиченцето.

- Мой е - потвърди момчето.

- И живееш вътре сам-самичък?! - не повярва детето.

Свинното момче кимна в знак на съгласие. Той спря пред мълчливите порти на замъка и извади вълшебната си хармоника. Тя проблесна на лунната светлина. Момчето я допря до устните си и извири няколко приказно красиви звука. Портите изняха обратно свъзите тонове и се разтвориха.

- Пеещи врати! - изуми се момиченцето.

Стените на замъка ги приветстваха и свъзир зазвъняха.

- И пеещ замък! А може ли и аз да живея вътре? Защото - поясни момиченцето, - ако

живее в замък, значи съм принцеса!

- Не може - отговори Онейро и кандидат-принцесата се нацупи.

- Няма как - обясни ѝ момчето. - В един момент ще трябва да се събудиш, Звезда.

- А няма ли... Такай малко! - сепна се Звезда. - Откъде знаеш името ми?

- Знам имената на всички деца. И на малките твари, които идват в Страната на сънницата.

- И не ти е самотно?

- Защо да ми е самотно? - не разбра Онейро.

- Живееш сам-самичък в ця-я-ял голя-я-ял замък - поясни Звезда.

- Ааа... ами понякога е самотно - съгласи се Онейро.

- Виждаш ли! - обяви победоносно Звезда.

- А с мен няма да ти е самотно!

- Ти си човешко дете - поясни момчето. - Не можеш да останеш завинаги в Страната на сънницата. Само докато сънуваш.

- Добре - съгласи се накрая момиченцето. - А може ли, докато сънувам, да живея вътре?

Онейро се загуди. Никой досега не беше искал да живее в замъка му.

- Ами...

- Моля те! Моля те! Моля те!

- Можеш да идваш, когато пожелаеш.

Звезда го погледна и за момент не реагира. После се хвърли на врата му и го прегърна.

- Благодаря ти! Благодаря ти! Благодаря ти! - каза набързо момчето и го превърна още по-силно. След това откъсна парче от ръкава на пижамата си и го подаде на момчето.

- Като принцеса, ти давам моята кърпичка! - обяви гордо тя и в този момент ръцете ѝ засърбяха. По тях бе поленнал звезден прах от крилата на Онейро. Дланите ѝ заблещукаха и започнаха да светят. През тях премина приятен вълн. Звезда неусетно ги вдигна и разтърка осите си. Клепачите ѝ натезаха и осите ѝ се затвориха. В този момент тялото ѝ се разтопи във въздуха и изтегна!

Онейро стоеше като попарен и не можеше да повярва. Той знаеше, че когато вълшебният прах поленнеше по осите на деца и животинки в Света на хората, те заспиваха и идваха тук. Но какво се случваше, когато прахът поленнеше в Страната на сънищата?

- Звезда - неувверено ѝ повика Онейро.

- Звезда! - извика той по-силно, но гласът му отекна в празните, мъгляви стени на замък.

Глава 3

„Може би, мислеше си Онейро, след като заспят в Света на хората и идват в Страната на сънницата, значи, ако заспят в Страната на сънницата, сигурно отиват в Света на хората.“ Той не беше много сигурен в тези разсъждения, но нито друго не му идваше наум.

Границата между двата свята изсветля. Скоро в Света на хората щеше да се събуди. Онейро не можеше да остане още дълго. Той се стрелна към малкото селце на Края на света и продължи към къщата на Звезда.

Но Звезда я нямаше. Нито под завивките, нито под възглавницата, нито под таршафа, нито под леглото. Судовницето също го нямаше. Момчето отвори и гардероба, надникна и зад сините завеси на звездички и дори в отваряемия диван. Звезда я нямаше никъде!

Момчето провери всички стаи неуспешно, преди да излезе на двора. Слънцето скоро щеше да се покаже. Петелът кукуригаше, а кокошките сновяха около него.

- Виждали ли сте Звезда днес? - попита ги момчето.

- Ко, ко, ко - отговори му една наперена кокошка.

- Никой ли не я е виждал?

- Кукуригу - отнесе петелът.

Онейро попита и две малки сиви котенца,

които се бориха, но те не му обрнаха никакво внимание. Попита и две гуртки, но те също не бяха я виждали.

- Гу, гу, гу - рече едната.

- Гу, гу - обмисли се другата.

Момчето се оттая, приседна на един пън в двора и провеси крила. В този момент слънцето се показа и Онейро се сепна. Той митна неуверено, направи мутни и без да иска, поръси звезден прах.

- Кукури... - заспа петела.

- Ко-к... - заспах и кокошките. Едната от тях, докато снасяше.

А малките котета както се бориха, така и заспах. На кълбо. И засънуваха, че се борят.

Онейро излетя над двора, когато първите лъчи го достигнаха и той се разтвори във въздуха.

Усети как тялото му се изражда наново. Прашничките в тронната му зала затанцуваха и се завибриха. Заблещуваха на звездна светлина и Онейро изплува от мъглата на трона си. Той седна и въздъсна тежко. Звезда се беше загубила. Той я беше загубил. Той и неговият звезден прах.

Момчето огледа още веднъж тронната си зала. Лунни камъни изгизно застимаха пода. Арки от оънна мъгла обрамваха стените. А звездни прашнички израждаха всички мебели. Мебели, които сега му се струваха напълно ненужни. Камъните блеснаха тъжно на лунна светлина, а залата бе празен. Толкова празен, колкото никога преди.

Глава 4

Онейро се беше умислил. Той извади хармониката си и засвири тъжна мелодия. Колкото беше тъжна, толкова бе и красива. И колкото по-красива бе, толкова по-тъжна ставаше. Внезапно той се сепна и спря.

Ако имаше някой, който можеше да му помогне, то това бе Мъдреца от планината. В цялата Страна на огнищата се носеше шълвата, че няма по-мъдро създание от него. Ако някой знаеше къде може да е изтезнала Звезда, то това бе той.

Онейро се отърси от тъгата, която бе поленнала по него, и се приготви за път. Взе хармониката си и кърпичката от Звезда. Напълни шишенце с вода от кощния поток, който ромолеше покрай трона му, и го прибра. Размаха крилата си и потопи обувките си в черния мрак. После им рече:

— Водете ме към Мъдреца от планината!

Връзките на обувките му щръкнаха нанякъде и той излетя, следвайки посоката, която му показваша.

Летя дълго. Летя над сиви снежни хълмове и бели лунни кристали, които стърцаха между тях. Летя над кощни потоци, които изтезваша в пещери от лунен камък. Летя и над Забравените полета, където се трупаха вециите, които децата забравяха в огнищата си. Далю лежаха плюшени слончета и катенурки и всякакви други плюшени създания. Дори създания, които не приличаха на нищо. Имаше и камончета, и камитки, и влакета.

Имаше малки и какво ми още не.

Най-после Онейро достигна една планина, която стърчеше над другите. Снегът ѝ бе по-бял и тя блещукаше силно.

- Това ли е? - попита той обувките си и връзките му похотиха върха ѝ. Усети хлад и митна нагоре. Но колкото по-горе отиваше, толкова по-хладно ставаше. Крилата му започнаха да се движат по-бавно и по-бавно. Ставаше му все по-трудно да лети. Онейро вече виждаше върха на планината, когато крилата му изцяло замръзнаха и той се принуди да кацне. Оттам насетне продължи пеша.

Най-после, позамръзнал от студ, пристигна и се оледа. Точно пред него седем огромни кристала стърчаха, оформяйки идеален кръг. Там нямаше никой. Малко встрани от тях съзнатата мъгла образуваше кула, която постоянно се разпадаше и изграждаше наново. Докато лявата страна изгезваше, дясната се появяваше. Сякаш самата кула танцуваше. В този момент, там на върха ѝ, Онейро мерна някакво същество.

Той тръгна към кулата, но още преди да стигне до стълбите ѝ, се досети, че няма как да се качи по тях, тъй като постоянно изгезваха и се появяваха. Онейро се върна отново към мегалита от лунни кристали. „Е, да видим дали работи“, каза си той и навлезе точно в центъра между тях. Кристалите заблестяха и побеляха, сякаш се изпълниха с мляко. Усети

как тялото му се стопля и възобновава. Енергията изпълни крилата му и два тъмносини облака пак изникнаха от върба му. Той отново полетя!

Глава 5

Колато приближи площадката на върха на кулата, забележа, че само тя оставаше стабилна и не се променяше. Молкето кацна на нея и прибра крилата си. Пред него стоеше най-странното същество, което Онейро беше виждал. Приличаше на розов слон с два хобота, а на върба си носеше коруба като костенурка.

- Не - каза съществото.
- Какво не? - не разбра молкето.
- Това, което щеше да ме питаш.
- Но аз не знам какво щях да те питам - обясни Онейро.
- Добре, питай ме - отгласи се съществото.

Онейро се замисли и в съзнанието му изникна въпросът „Знаеш ли къде е Звезда?“. Тъкмо щеше да го зададе, когато се усети, че вече му бяха отговорили.

Слонът-костенурка поклати глава и му смисна. След това протегна горния си хобот и смукна една звездна пращишка от лявото крило на Онейро. Той примлясна доволно. После протегна долния си хобот и смукна една от дясното. Мляс-мляс!

- Какво правиш? - изненада се молкето.
- Отговарям на следващия ти въпрос - отговори

съществото.

- Но аз... - Онейро спря и се замисли. Въпросът изникна в съзнанието му и той рече:

- Как мога да я намеря?

- Вкусно! - потвърди костенураслонът.

- Звезда, за нея питам, къде е? - поясни момчето.

- Ако съдя по изтънчения вкус и силния аромат, вероятно е в опасност.

- Какво?! - не разбра нищо Онейро.

- Прахът, който е по крилата ти, я е отвел в друга Страна на сънищата.

- Как така друга?

Слонът-костенурка отново смукна една пращинка отляво и една отдясно.

- Ами те са много! - поясни той и прилясна доволно.

- Как са много? Колко много?

- О, безкрайно много! Ако някой засти в тази Страна на сънищата, той отива в някоя от другите.

Онейро го погледна съкрушено.

- Отговорът е вкусен - рече съществото и се сви в черупката си, след което намота коботите си и легна да спи.

Сънното момче не разбра какво му казаха и се замисли.

Ами да - отговорът беше прахът! Единственият начин да попадне на същото място, бе да използва същия прах. Той бързо обърса малко от крилата си и затърка очите си.

Глава 6

Това място му бе напълно непознато. Никой не бе идвал тук. Високо над него тъмни и мрачни облаци се издигаха като зъбери на каньон. Кална вода шуртеше по склоновете и се изливаше в блата, над които се стелеше черна мъгла. Мъглата се разкривяваше в странни форми, които оживяваха като тъмни великани и се разтваряха във въздуха. Внезапно Онейро чу жално скимтене.

До него бе застанало малко черно кученце, което изглеждаше много уплашено. Козината му бе пухкава като черен облак, а то бе подвило опашка и гледаше с големи влажни очи, които блещукаха като звезди.

— Ти и аз — каза му момчето. — Знаеш ли, че си приличаме?

— Бау! — съгласи се кученцето.

— Как се казваш? — попита го Онейро.

— Баау — отговори то.

— Как така нямаш? — не разбра момчето.

— Ба-ба-бау! — обясни то.

— Но това е много тъжно — каза Онейро. — Искаш ли аз да те кръстя?

— Бау! Бау! — съгласи се кученцето.

— А ти ще ми помогнеш да намерим Звезда, нали?

Животното само го погледна неразбиращо.

— Ето, подуши — каза Онейро и извади

кърпичката, която тя му бе подарила, скъсвайки я от пикамата си.

Кутенцето навря носа си в нея и отново го погледна неразбиращо.

- Ба-бау? - попита то.

- Търси, момче! Търси тази миризма!

Животното задучи въздуха, но изглежда не улови никаква миризма. След малко седна на задните си лапи и каза:

- Баууу!

След което хукна наляво.

- Звездотърсат! - обяви гордо момчето. -
Ще те нарека Звездотърсат.

И хукна след него.

Глава 7

Звездотърсат бягаше напред. Лапичките му потъваха в лепкавите черни облаци и оставяха следи. Момчето ги следваше неотклонно. „По-добре да не летя сред тази мъгла“, помисли си то и погледна нагоре, където тя оформяше тъмни надвиснали великани. Звездотърсат стигна до едно разклонение и спря.

- Бау-уу! - каза той.

- Как така?

Кутенцето отиде наляво към една сумрачна падина, но бързо се върна. Пръгна и надясно към една черна небесна стълба, но отново се върна.

- Бауу-ба! - обяви то.

- Но една следа не може просто да излезне! - каза Онейро и сам тръгна наляво-надясно.

Пале спря и се замисли. Изглежда, че Звезда не бе отишла в една от двете посоки. Ако някаква следа бе останала след нея, Звездотърсач щеше да я е намерил. А ако не бе отишла нито наляво, нито надясно, тогава накъде?

Пред тях се издигаше ороизнена стена от черна мъгла, поленнала с влага. Молчето вдигна поглед по нея към похлупеното небе и внезапно се сепна. Звезда бе полетяла! Или нецр бе полетяло с нея?

Онейро разтвори крила и разтревожено се обърна към кутенцето.

- Хайде, скачай на върба ми!

- Баа-а-ау! - каза Звездотърсач.

- Хайде, не бди страхливче!

- Ба-ба, ба-ууу! - обясни кутенцето.

- Няма да ме одраскаш с нокти. Не си измисляй!

Звездотърсач обате подви опашка, седна на задните си лапи и го погледна със страхлив влажен поглед.

- Добре, така да бъде! - каза Онейро и го взе в ръцете си. - Ще те нося. Ти трябва само да държиш.

Кутенцето кимна уплашено и молчето излетя право нагоре, стискайки животното в ръцете си.

Глава 8

Беше прав! Звездотърсат бързо надуши следата във въздуха и двамата я последваха. Кутенцето въртеше глава насам-нататък, върдеше в ръцете на Онейро и даваше лаеци насоки. Беше доста трудно да се лети по този начин. Сънното момче постоянно се отклоняваше ту наляво, ту надясно, губеща следата и после пак я намираща. Онейро започна да се уморява. Звездотърсат натежаваше все повече и повече. Шаваше и трепереше от страх, а това доста претегляше на летенето.

Пък, горе, великаните губеща остротанцията си и се превръщаха в лратни колонни, които стърчаха в различни посоки. На някои от тях бяха накацали малки къщички, килнати наобратно. Пъкмо минаваша покрай една от тях, когато Звездотърсат излая.

- Сигурен ли си? - попита Онейро.

- Да! - потвърди животното.

Момчето сви едното крило и зави към върха на колоната. Той внимателно کاуна на площадката пред малка наклонена къщичка, скована от черни прътки и дъски. От покрива ѝ стърчаха зъбати колела и кабели. Онейро постави кутенцето на земята и го потеса зад ушите.

- Кой мислиш, че живее вътре, а?

Звездотърсат само подви опашка. Изведнџ

квизитската извика със сърдит женски глас:

- Мъжо бре, имаме гости, слагай масата!

Онейро се сепна. Кутенцето го погледна въпросително. А от вътрешността на квизитската излезе един гномин. Примиташе на малко говеи с възглавни уши и още по-възглавни нос, облечено с рокля. Но вървеше прегърбено, наклонено на една страна, защото левият му крак бе доста по-къс от десния.

- Влязайте, влязайте! - подкани ги свеществото и масна приветливо с лявата си ръка, доста по-дълга от десната.

Момчето и кутето се спогледаха. В този момент от квизата излезе още един гномин, облечен с кърпен панталон и елек, но наклонен на другата страна. На големия му нос стърчаха очила.

- Много благодарим - каза учтиво Онейро. - Но ние търсим едно момиченце.

- Гледали ли бре, мъжо! Казах му аз - рече женският гномин. - Горкото момиче!

- Какво е станало! - сепна се момчето.

- Звезда ли дирят? - попита мъжкият гномин.

- Разбира се, че нея дирят - скара му се другото свещество.

- Да! - подскокна Онейро и Звездотърсач.

- О, горкото момиче! Горкото момиче! - забавяйки се и мъжкото свещество.

- Добре ли е? - попита момчето.

- Един летокрил я бе грабнал! И аз му
викам на мъжо ми, пуцай бре, пуцай! И той
пуца!

- Какво прави? - не разбра Онейро.

- Пуцам! - гордо заяви гноминът с
панталона. - Стрелям го аз с кривата машина.
И дам - накриво! Вместо в дясното крило - в
лявото! И летокрилет - дам и и той накриво!
И изтърва Звезда и избега!

- А къде е Звезда?

- Много се беше сплашило горкото
момиче - похли женският гномин и се потеса
по възгледния нос.

- А сега, сега къде е? - попита отново
Онейро.

Звездотърсач подуши въздуха с влажния си
нос и кимна към къщичката. Момчето го разбра
и двамата хукнаха към вътрешността ѝ.

- Нема я! - каза женското създание, влизайки
след тях. - Аз му викам на мъжо, ама той...

- Ами искаше детето!

- Седайте де, седайте, какво стърчите
направо!

Онейро се огледа. Къщичката бе пълна с
всевъзможни криви машини. Някои от тях
жужаха, боботеаха и правеха някакви неща.
Други изглежда не работеха, защото не правеха
никакви неща. Трети бяха отворени за ремонт.
Потом пред тях черна дървена маса стърчеше
накриво. Отляво на нея бяха наредени вилки

столове, а чиниите бяха поставени вдясно.

Онейро придърпа един стол и седна. Звездотърсач заскимтя жално и моментно го вдигна на стола до себе си.

- Нищо не разбрах - рече Онейро. - Разкажете ми всичко отначало.

- Ами сначало, сначало... аз му викам на мъжо, излез да протреси, че идва сухата мъгла. И мъжо извади дрехите от дъждовната машина и излиза.

- Излазям аз! И медам - летокрил! А летокрильот лети направо! И у ноктите му някакво нещо. Ама нами недовиждам... - рече той и намести огилата на големия си нос.

- Недовиждаш я, като си махаш огилата и не си плесн блатната вода! - скара му се женското създание. - Ама язе виждам! И то моментенце! И му викам, пуцай бре!

- И аз пуцам! Ама недовиждам и вместо накриво, стрелям на другото криво! Тък тя и машината крива!

- Разбрах, разбрах - прекъсна ги Онейро нетърпеливо. - После, после какво стана? Къде е Звезда?

- Айде бре, мъжо - рече създанието. - Пъз скален мъж не стана ли готов! Тети път го готвихи!

- Готов е, сигурно, готов е - засуети се мъжкният гномин и приближи една машина, от която се вдигаха черна пара.

- Звезда отиде да се върне, отде е дошла.
 - Обратно по пътя ли? - не разбра момчето.
 - У нейния свят - обясни мъжкото същество, докато водеше съответния скален мъх от машината. - Казах, че е опасно, ама тя - не! И сама тръгна към Вечния портал! Дори не еде!
 - Къде е този портал? - попита момчето.
 - Ами дека е... - рече женският гномин и се потеса по ушите с по-дългата ръка. - След въртолавото поле и подир туй нахриво към пракобесната стълба. И подир туй е порталът!
 Онейро се изправи и Звездотърсат скокна от стола и залая.
 - Е, няма ли поне да едете! Този мъх трети път го готвя! - рече мъжкото същество и си махна отилата. - Пийте поне една сива вода!
 - Трябва да бързаме! - рече Онейро.
 - Пъй де, пъй - съгласи се създаването и остави мъха там, от страната, на която нямаше гинни - направо върху масата. - Ами елате тогава у вискицата машина. Тя е малко крива, ама...

Глава 9

Онейро и Звездотърсат висяха откъм лявата страна, в килнатия сандък на машината, който се спускаше надолу. Веригите от тяхната страна бяха по-дълги. Доре мъжкят гномин въртеше една изкривена дръжка, свързана към голяма махара, докато жена му нецр го хохкаше.

Най-накрая сандъкът се удари в земята и спря. Вратата зейна накриво и увисна на горната си панта. Онейро помахна на страничните гномини и те също му помахаха - както с по-дългата си ръка. Скоро Звездотърсач надуши следата и те продължиха.

Вървяха сред голо поле, над което се стелеше тъмна мъгла.

Пъле от далечината дойде тихо бутене и мъглата намаля. Тя се движеше покрай тях и отиваше към шума. Следата им също водеше натам.

Бутенето ставаше все по-мощно, а мъглата свиреше покрай ушите им все по-силно и по-силно. В далечината изникнаха промни машини. Те доботеха, тътнеха и скрибуцаха. Пресяха се и се въртяха, докато засмукваша мъглата с все сила. Примичаха на промни тресачи се перални. Двамата продължиха внимателно към тях, а кученцето тихо изхилтя.

Трас! Кръглата врата на една от машините зейна и отвътре изскочи един въртолав. Тръжно кокалесто създание със слабо тяло и промна глава. Тя се завъртя в пълен кръг, а тялото му се преметна, следвайки я.

Трас! Трас! Трас! Зейнаха всички кръгли врати на машините и отвътре изпъзяха десетки въртолави.

- Вии-и-ите, виии-и-и-те! - извика този, който бе излязъл пръв. - Един от принцовете на свии-и-и-итата е дои-и-и-шъл!

Другите въртолави се засмяха хрипливо.

- Ъмаси-ш-ш власт тук, приюце!

Останалите въртолави отново се засмяха като хиени.

- Ъникаква власт, освен една! - обади се един друг въртолав.

Всички се сепнаха.

- Ъих-х-хо! - скара му се главният. -
Какво пъти съм ти казвал да ъмгши-ш-ш!

Звездотърсач силно заскимтя. Онейро оледа внимателно създанията и рече:

- Ъърсим едно момиченце. Минавало ли е оттук?

Въртолавите се разсмяха с техния критичен смех.

- Оттук минават много момиченца - извика главният.

- Малко момиченце, русичко, с чипо носе и синя пижама.

- Ъиш-ш-шамма! Ъиш-ш-шамма! - разпичука се доволно въртолавите. - Дай ни пиш-ш-шамма! Къде е пиш-ш-шамата?

- Изпери си пиш-ш-шамата! - извика водачът им. - Судовиш-ш-шето в пералнята е гладно!

- Виждали ли сте това момиче! - ядоса се Онейро.

- Ъе сме я виш-ш-шидали! Ъе сме! Ъе! Ъе сме - викат въртолавите и въртят глави.

Само онзи, който се обади преди малко, стоеше и не помръдваше. Тялото му започна да се променя и мъглявата му влажна кожа се преобразува на пижама. Ъижамата на Звезда!

Онейро замръзна от ужас.

- Какво си направил с нея! - момчето побесня и хукна към съществото.

- Тиш-ш-што! Тиш-ш-што! - разписка се въртоглавът и се запремта назад.

- Дай ни тиш-ш-шама! Тиш-ш-шама! - развикаха се съществата и приближиха.

Тремтаха се във въздуха и идваха все по-близо и по-близо. Звездотърсач се разля неконтролируемо. Онейро бързо се огледа. Нямаше накъде да отстъпват.

- Ето ви тиш-ш-шама! - извика момчето и метна във въздуха парчето тижам, което Звезда му бе подарила като нейна кърпичка.

Въртоглавите се заматаха към нея. Онейро грабна кутенцето и те полетяха.

Глава 10

Летейки във въздуха, те бързо изгубиха следата. Звездотърсач трепереше в ръцете на Онейро и в един момент резко шавна. Момчето го изпусна за миг, но веднага го сграбчи във въздуха. Принудиха се да слезат на земята. Триндът на сгъннатата погали кутето и започна да го успокоява. Скоро Звездотърсач отново надупчи следата и те продължиха.

Мъглата около тях започна да се съства в лепкави, влажни дървета. Дънерите им образуваха лабиринт от пътеки, които се разклоняваха. Наляво и надясно, наляво-надясно и понякога само наляво. Двамата забиваха ту наляво, ту надясно, ту пак

надавно, но неотлъчно следваша лиризмата.

Внезапно гората свърши и те достигнаха мракобесната стълба. Но стълба нямаше. От облаците високо-високо горе, та так до земята, висяха две колони, но стъпала между тях липсваша. Дирята свършваше тук.

- Изглежда Звезда е намерила начин да се кацне - каза Онейро.

- Бауу - потвърди Звездотърсач.

Момчето погледна отново колоните и рече:

- Не виждам друг начин, освен пак да летим.

- Джаф! - категорично отрече кукето.

- Как така джаф, ти не казваше ми само „бау“?

- Джаф! - отново отрече то.

В този момент от гората зад тях заизмизаха мракобесници. Момчето ги чу и се обърна.

Телата им бяха издължени. Тримата на маймунки с въздължи тела. Муцуните им бяха грозновати, като на хиени, но някак симпатични. Движеха се на четири крака, но бавно и някак елегантно. Приблизиха ги, без да бързат. Един от тях седна на задните си крака и рече:

- Добре дошли, господарю! Мракобесната стълба ви очаква.

- Но - рече Онейро - аз не виждам никаква стълба.

- О, така е, така е, господарю. Стълба няма.

- Няма. Няма стълба. Няма - заповтаряха и другите мракобесници.

- Желаете ли господарят да направим стълбата?

- Как да я направите? - не разбра момчето.
- О, за нас е много лесно, господарю.
- Лесно е. Много е лесно. Лесно, да - заповтаряха

другите.

- Протегаме се и се хващаме за колоните, а господарят може да стъпва по върховете ни. И малкото господарче също - рече мракобесникът и погледна към кутенцето.

- Да. Да стъпват. Да! - съгласиха се всички.

- Но няма ли да ви боли - рече Онейро.

- О, ни най-малко, господарю. Вие сте принц, така е редно.

- Не. Не боли. Не. Удобно!

Момчето погледна въпросително към кутенцето си.

- Ба-бауб - рече то.

- Добре, нека опитаме - съгласи се принцът.

Мракобесниците се раздвижиха. Първият се протегна, хвана лявата колона и изпъна тялото си. Краката му достигнаха дясната и я обвърнаха. После втори се покатери по-високо по колоната и направиха също. Още и още мракобесници идваха, катереха се по колоните, стъпваха върху главите на предишните и формираха стъпала.

- Е, да видим и тази дивотия! - рече Онейро и двамата се отправиха към първото стъпало.

* * *

Телата на мракобесниците се втвърдяваха и двамата без проблеми се изкачваха по тях. Бяха преминали десет „стъпала“ и стъпваха на единадесетото, когато то рече:

- Добра стига, господарю!

- Добра ъ-ъ-ъ ветер - поздрави момчето.

- Как се чувстват прекрасните ви черни обувки, докато стъпват по върбовете ни, господарю?

Обувките кимнаха с връзките си.

- Няма ли нещо дребно за нас, вашите покорни слуги, господарю?

- Какво дребно - не разбира Онейро.

- Нещо за спомен. Нещо мънлитко. Калъзе, нокътче или пък кигур козина.

- Бау - рече Звездотърсач.

Онейро го погледна въпросително и клекна при него. Момчето го погали, прокара ръце през козината му и събра един кигур. Подаде го на мракобесника и той покорно благодари.

Дватама стъпиха на дванадесетото стъпало.

- Добра стига! - поздрави то и попита: - Ще дадете ли нещо малко за вашите покорни слуги?

- Нямаме много неща в себе си - рече Онейро.

- О, вие дадохте кигур козина на предния мракобесник, господарю. А той е по-низки от мен.

- Но ние нямаме повече измислена козина - каза момчето.

- Аз мога да си отрежа кигур, господарю - рече мракобесникът. - Ако ми позволите.

Той пусна едната си ръка и двата му предни пръста се втвърдиха и заостриха подобно на ножница.

- Не, не! - възропта Онейро. - Не захагайте Звездотърсач. Ето, отрежете кигур от моята коса.

- О, господарят е толкова добър, толкова добър.

Това е тооалкова по-ценно от мръсен китур козина!

Мракобесникът клекна китурге от козата му и покорно благодари.

Принадесетото стъпало рече:

- Добра стига, господарю!

- Ох - въздъсна момчето. - И ти ми ще питаш за нещо дребно? Защо първите не искаха нищо от нас?

- Но те са по-низши същества, принце. Трябва да служат, без да полугават нищо.

- А вие?

- Ние сме по-висши, защото сме се качили по техните глави. И мога ми да си позволя да ви напомня, че господарите също стъпваха по тях.

- И сега искате нещо дребно?

- О не, господарю. Не, в никакъв случай! На мен трябва да подарите нещо по-голямо. Вие дадохте китур от вашата коза на предния. Това е много ценно, принце мой. Какво ще кажете за връзката на лявата ви обувка?

Връзките на лявата обувка категорично се поклатиха.

- Не мога да ви дам връзките си - рече Онейро. - Те са вълшебни.

- Може затова, принце мой. Те са тооалкова ценни. Но аз разбирам вашето нежелание. А какво ще кажете за шипшенцето, което носите?

- Как? - учуди се момчето. - Откъде знаеш за него?

- О, принцът наля шипшенце поцна вода от потока, който минава покрай трона му. Това е

то-о-алкова ценно!

- Няма да ви давам повече неща - ядоса се Онейро. - Кой знае следващият какво ще ми поиска!

- Но принце мой, колкото повече се изкачвате, толкова по-ценен ставате вие. И цената също расте. О, а последният, принце мой, последният - там каква цена ще трябва да заплатите!

- Нищо повече няма да плащам! - отсече принцът.

- Но вие, принце мой, не ми оставяте никакъв друг избор, освен да спра да ви служа! - рече мракобесникът и дръпна талото си изпод тях. Дватамата пропаднаха.

Глава 11

Звездотърсач първи загуби опора. Пропадна рязко надалу, а след него и Онейро. Разстоянието бе малко. Можето нямаше как да разтвори крилата си и всичко, което можеше да направи, е да вижда как кученцето ще удари земята. В този момент тя се разтвори и погълна животинчето!

Затвори се точно пред Онейро и той се удари в нея. Блъсна лявото си рамо и коляно и се запремята по земята. Нищо изхруцна и потече. Стъкленницата с вода от нащния поток се счупи и го поряза. Водата течеше и потиваше в сухата земя, а на мястото в този момент израстваха светещи лунни цветя. Онейро седна до тях. Рамото и

крахът го боляха ужасно. Едва ли бе в състояние да продължи така.

Той се наведе и подуши едно от биещухащите цветя. Усети как болката намаля, а тялото му започна да се възстановява. Онейро се изправи и закуцуха към мястото, където земята бе погълнала Звездотърсач. Той го огледа, но не забеляза нищо необичайно.

- Отвори се! - каза ѝ той, но нищо не се случи.

- Отвори се - повтори молитво и отново му се навлажниха.

- Отвори се, проклето нещо! - изкревча той и удари с пирек по земята. - Върни ми кученцето!

Земята остана все така безмълвна. Онейро я ритна за последен път ядосано и погледна нагоре към колоните. Мракобесниците безмълвно се подмигваха оттам. Триницът на свещицата се наведе и рязко полетя нагоре.

Докато се издигаше, свеществата се катереха по колоните, тъптеха главите си и се прескатаха едно друго, но той бе по-бърз от тях.

Скоро достигна тъмните облаци и навлезе в тях. В този момент те започнаха да се променят и да оформят странно познати, но зловещи очертания.

Глава 12

Трибуът на сънищата стоеше в гигантско и злокобно подобие на стаята на Звезда. Бюрото ѝ се издигаше подобно катедрала, а по стените ѝ малките павета от реалния свят се бяха превърнали в гигантски пацуци, които тъгаха тъмни вѐжета. Мракът под лелото на Звезда зееше като грамадна пещера. Оттам се доу слабо хмипане. Онейро уверено престѣпни навътре и мракът го обвърна.

Хмипането се чуваше все по-силно и по-силно, когато пред очите му се разкри злокобна гледка. Звезда бе в далечния ъгъл, омотана в мглави вѐжета. Към нея, разклацайки опромно туловище, обрасло с черни космалаци, пристѣпваше Торбалам. Ръцете му се поклацаха, а лъвата стискаше стар платнен чувал. Пет очи, разхвърляни сякаш смугайно по тялото му, се въртяха насам-натам, а между тях зееше опромна пасть. Звезда хмипаше и стискаше очи.

- Спри! - извика момчето.

Чудовището за момент се стѣписа и го погледна. Звезда отвори очи и го видя.

- Онейро! - извика момиченцето и Торбалам се озъби в отговор.

- Звезда, слушай ме! - извика момчето.

Чудовището изръмжа и пристѣпни към момиченцето. Грабна я с чувала и побягна. Онейро хукна след него. Навътре и навътре в мрачните

пещерни коридори. Торбалам тичаше с въздъхли кратки, но момчето бягаше неотлъчно след него. Коридорът се разшири и излезе до подземно езеро. Мо бе спокойно и неподвижно, с повърхност черна като кадифе. В средата му, от водата, се издигаше замък от ветерен мрамор. А на брега на езерото стоеше момче.

Торбалам стигна до него и раблено положи тувала в краката му. Това момче много приличаше на Онейро, но не само кърлиците му бяха черни, а също и очите и кожата му. На главата му стърчеше корона от оникс и сурватни диаманти.

— Браво, животинке — каза мратният владетел и потеса тудовицето по сплъстената козина.

— Виждаш ли, принце? — обърна се той към Онейро. — Аз също имам своя Звездотърсач.

— Тусни а! — извика Тринцът на сънищата.

— Хайде животинке, нами ту. Тусни нашата принцеса.

Торбалам се зае да развързва тувала и въжетата. Онейро тръгна към тях и в тоз миг се удари в невидима стена.

— Закъсна — каза мратният владетел и погледна отново към момчето.

— Властта ти свършва тук. Силите ти свършват тук.

Онейро едно пристъпи напред и отново се блъсна в невидимата преграда.

— Това е мое владение — усмихна се отново мратният лорд и подаде ръка на Звезда да се изправи. — А ето и неговата владетелка.

Момиченцето смутено се огледа и възди се наляха в очите ѝ.

- О, недей да платиш, скъпа - рече той и извади позната кърпичка. В ръцете си държеше парчето от пижамата, което тя бе подарила на Онейро.

- Откъде имаш това? - извика Звезда задавено.

- Момчето ти изхвърли твоя подарък - рече той и избърса очите ѝ.

- Не е вярно, Звезда, ти си ги срещнала! Онези гудовица, които...

- Даде го на въртолавите, за да отървеш кожата. Имаш така... Онейро?

Припадък на сънливостта стисна зъби от яд.

- Онейро? - Звезда погледна въпросително към него.

- Остави го, с него вече е свършено. А ти, ти си истинска принцеса със свой собствен замък! - като каза това, лятният лорд свали короната от главата си и я постави на нейната. Той завъртя Звезда и ѝ показа приказния замък, издигащ се от терните води на езерото. Той имаше високи кули, тесни бойници и масивни порти.

- Целият ли е мой? - попита Звезда.

- Целият - потвърди той. - Това ще бъде нашият замък!

- Звезда, слушай ме! - извика Онейро. - Ти трябва да се пребориш. Спомни си гудовицата от пералнята, спомни си летицето гудовице и тези от гората. Ти създаваш този свят!

- Точно така - потвърди тъмното момче. -
У е негова законна владетелка!

Като каза това, мратният принц извади изпод крилото си едно светещо лунно цвете и го подари на Звезда. Беше същото като тези, които бяха изникнали от разлятата вода от нощния поток.

- Откъснах го за теб - каза мратният принц. - Знам, че са ти любимите.

Звезда взе цветето и го подуши. Очите ѝ се притвориха, а въздухът сякаш се състи. Чудният аромат въздъхна в ноздрите ѝ и рисуваше в ума ѝ поляни, осяани с лунни цветя. Тя разко отвори очи.

- Добре, съгласна съм - каза Звезда.

- Бях сигурен, че ще го направиш - усмихна ѝ се той.

- Може ли само да се сбогувам с Онейро?

Мратният принц се замисли и рече:

- Защо не? Той не може да направи нищо повече - казвайки това, той махна с ръка. -
Приблужи се.

Онейро направи отново кратка към тях и този път стената го пропусна, но само след миг го стесни в задущаваща преграда. Принцът на сънницата бе напълно неспособен да помръдне. Звезда го приближи и очите ѝ се наляха със сълзи.

- Сбогом - каза тя и го превърна.

Стисна го силно и го задържа в преградата си. Когато го пусна, по ръцете ѝ бе полепнал звезден прах. Звезда се усмихна лукаво и бързо натърка очите на Онейро и своите.

Глава 13

Онейро отвори очи. Двалмата бяха отново в стаята на Звезда, а навън бе още тъмно. Бяха се върнали в момента, в който тя бе заспала.

- Успяхме! Успяхме! - зарадва се момиченцето и заскача по леглото.

- Ти беше страхотна - каза ѝ Онейро.

- Нали, нали?

- Какво стана? Разкажи ми всичко.

- Ами първо беше онова грозно летящо чудовище. Ама много грозно - казвайки това, Звезда сбърчи нос. - Когато го уцелих, аз се завъртах и се отскубнах от лапите му!

- А какво направи с вертолавиите?

- А, чудовищата от пералнята ли? Обещах, че ще им дам пикамата, когато е мръсна. За тях така е много по-вкусна! Ама много!

- Виж ти! А как изкачи пракобесната стълба?

- Ооо, те бяха сладки - каза Звезда. - Тесак ги зад ушите. И всяко следващо също искаше да го тесна. Таямо тесане падна!

В този момент навън се чу лай. Онейро тихо се усмихна.

- Ела, Звезда. Искам да се запознаеш с някого.

Двалмата излязоха на двора. Звездотърсач лаеще и гонеше двете сиви котенца, за да си играе с тях. Те изглежда не искаха да играят с него.

- Хайде, момче, остави ги! - извика му Онейро.

Кутенцето се сетна, като чу гласа му, и хукна към него.

- Представям ти Звездотърсач! Без него нямаше да те намеря!

Животното излая и близна кракето на Звезда.

- Здравей, куте! - каза момиченцето и се наведе да го потече зад ушите.

- Бау! Джаф! - поздрави я то.

Момчето също се приведе и го потеса зад ушите.

- Е, Звезда, приказката свърши - каза Онейро. - Време е за сън.

- Беше страхотно и суперско! - рече момиченцето. - Искам още!

- Има още много деца - каза момчето. -
Още много неразказани приказки. Още неизживени приключения. Тие трябва да тръгваме. Там, Звездотърсач?

- А може ли да идвам в замък ти? - попита Звезда.

- Винаги си добре дошла, звездичке.

Момиченцето целуна кутенцето по музунката и му каза „благодаря“. След което се изправи и целуна момчето.

- Не ме забравяй - каза тя.

- Бих ли могъл - отговори Онейро и взе кутето на ръце.

Сънният вятър подхвана крилата му и двамата се понесоха над селцето на Края на света към необятната Страна на сънищата. Там, където небето свършваше и облаците отиваха, за да пият вода.

Краї

Дневник за застиване

Така завършва историята за Онейро и Звезда, но твоите приключения в Страната на сънищата те първа започват. Трябва само да го пожелаеш! Знаеш ли, че всички ние сънуваме много пъти през нощта, но когато се събудим, забравяме почти всичко. А децата сънуват дори по-често от възрастните. И не само това - всеки от нас има силата да променя своите сънища. Да преборва кошмарите и страховете си и дори да изсънува своя собствена Страна на сънищата. Какво би направил ти, ако можеше да изследваш своите съновидения?

Би било чудесно, ако започнеш да водиш свой собствен „Дневник на сънищата“. За начало можеш да използваш следващите странички в тази книга или пък специална тетрадка. Постави ги, заедно с химикалка, на нощното шкафче до главата си. Веднага щом се събудиш, докато все още помниш моменти от съня, ги запиши в своя дневник. Ако искаш, може дори да рисуваши вътре. Колкото повече пишеш в твоя дневник, толкова повече подробности ще се появяват в ума ти. А колкото по-често записваш своите сънища, толкова повече от тях ще си спомняш. С времето ще забележиш, че определени места, хора и случки се повтарят. Така ще се научиш да ги разпознаваш и да знаеш, че в момента сънуваш!

Когато разбереш, че си в сън, ще имаш силата да го промениш. Да летиш и да посещаваш най-магичните места, които съществуват само в твоята фантазия. Да изследваш необятни планети и да срещаш странни същества. Да плуваш под водата, без да трябва да задържаш дъха си, или в гореща лава, без да се изгаряш. Можеш да направиш всичко, на което е способно твоето въображение!

Да се научиш на това въмиебно умение може да бъде изключително забавно и да ти помогне да пребориш твоите страхове. И кой знае, може би един ден дори ще срещнеш Онейро в своята собствена Страна на сънищата. Затвори очи, поемаш си дълбоко въздух и се приготви за невероятни приключения!

Дневник на сънищата на:

